

Π Υ Ρ Ε Ο Ε ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΤΕΡΟΥ 4. Τηλ. 639.095-629.769

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΛΓΩΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1976

ΕΤΟΣ Δ'. ΠΕΡ. Β'. ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 8 (44). ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΧ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ Διευθυντής Συντάξεως ΣΠΥΡ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΑΙΓΑΙΟΝ ΚΑΙ ΒΟΡ. ΗΠΕΙΡΟΣ

ΜΕ τις αθάνατες τουρκικές διεκδικήσεις στο Αιγαίο (ύφαλοκρηπίδα, ενάεριο χώρο κλπ.), πολλή συζήτηση γίνεται τελευταία γύρω από τον καθαρά Έλληνικό αυτόν χώρο.

Η ουσιαστική διερεύνηση του θέματος αυτού δεν έμπίπτει άμεσα στους ειδικούς στόχους της έφημερίδας αυτής. Θα ανατρέξωμε όμως, σε κάποιον παλιότερο αθάνατο συσχετισμό με το θέμα της Βορείου Ηπείρου, για να καταδειχθώ η ζωτική σημασία, που ανέκαθεν είχε για την Ελλάδα ο χώρος του Αιγαίου.

Με τους Βαλκανικούς πολέμους (1912-1913), η Ηπειρος ξαναβρήκε την λευτεριά, ύστερα από μακραίωνη δουλεία, υπό τον ζυγό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Στην Χειμάρρα, στην Κορυτσά, στα Γιάννινα, στο Άργυρόκαστρο, ανεμίζει η Έλληνική σημαία.

Η νικηφόρος προέλαση του Έλληνικού Στρατού προς Αύλωνα ανακόπτεται από παρεμβάσεις της Ιταλίας. Σε τηλεγράφημα του τότε πρωθυπουργού Έλευθερίου Βενιζέλου προς τον διάδοχον Κωνσταντίνον (3 Μαρτίου 1913) αναγράφεται:

«Πρέσβυς Ιταλίας ήλθε σήμερα να μου ανακοινώσει ότι, καθ' όλη πληροφορείται Υπουργείον Έξωτερικών Ιταλίας, προτιθέμεθα να καταλάβωμεν Αύλωνα και ότι τούτο δεν δύναται να γίνει άνεκτον εκ μέρους της Ιταλίας».

Έν τω μεταξύ, υπό την πίεσιν αυτήν, εις άλλο σχετικό τηλεγράφημα, ο Έλλην πρωθυπουργός παρήγγειλε στον Άρχιστράτηγο:

«Η επέκτασις στρατιωτικών επι-

χειρήσεων μέχρις Αύλωνος θα έζημιωνεν ήμας μεγάλως εις την Ιταλίαν, όπου η κοινή γνώμη, ήτις σήμερα παρίσταται διηρημένη, θα συνηγοῦτο με την κυβέρνησιν εις υποστήριξιν άνθελληνικής πολιτικής».

Κάτω από την πίεσι άδικης σκοπιμότητας της τότε Ιταλίας και της Αυστροουγγαρίας, που έπεδίωκαν, ή καθεμιά, για λογαριασμό της, την δημιουργία προϋποθέσεων για διείσδυσι στα Βαλκάνια, το άρμόδιο Διεθνές Όργανο της εποχής εκείνης υιοθέτησε την καταδίκη των Έλληνικών περιοχών εις το νεοσύστατον Άλβανικόν Κράτος, διά του λεγομένου Πρωτοκόλλου της Φλωρεντίας (Δεκέμβριος 1913).

Στην συνέχεια, οι πρέσβεις των Μεγάλων Δυνάμεων στην Αθήνα, επέδιδον εις την Έλληνικήν Κυβέρνησιν έκθιαστικήν διακοίνωσιν (Φεβρουάριος 1914), με την δήλωσι ότι:

«Η όριστική άπονομή των νήσων (του Αιγαίου) εις την Ελλάδα, τας οποίας αι Έξ Δυνάμεις τη έπεδίκασαν, δεν θα πραγματοποιηθή, παρά όταν τα έλληνικά στρατεύματα έκκενώσουν τα παραχωρηθέντα εις την Άλβανίαν έδάφη διά του Πρωτοκόλλου της Φλωρεντίας...».

Στόν άπροκόλυπτον αυτόν έκθιασμό, η Έλληνική Κυβέρνησις άπάντησε, γράφοντας μεταξύ άλλων και τα εξής:

«Όσσηνδήποτε και άν αισθάνεται όδύνην διά τον έξ ανάγκης άπο-

χωρισμόν τμημάτων Έλληνικών και πληθυσμών από χυλιεπριδών Έλληνικού πολιτισμού και συνειδήσεως, οι όποιοι μετά πάροδον τώσων αιώνων έχαιρέτησαν με άκράτητον πατριωτικόν ένθουσιασμόν την έθνικήν των άποκατάστασιν, ή Ελλάς, συμμορφούμενη προς τας αποφάσεις των Δυνάμεων, θα διατάξη τά στρατεύματά της να έκκενώσουν, έντός της ταχθείσης προθεσμίας (δηλαδή, μέσα σε 10 ήμέρες) τα παραχωρηθέντα εις την Άλβανίαν έδάφη».

Ανατρέξαμε στα γεγονότα της περιόδου εκείνης, πριν από 62 χρόνια, για να ανανεώσωμε την ιστορική μνήμη μας και να εύθυγραμμίσωμε την περαιτέρω έθνική πορεία μας.

Την Ελλάδα τότε, οι Μεγάλες Δυνάμεις την έφεραν στο δύσκολο σταυροδρόμι και την έκδιόσαν να προκρίνη: ή την Βόρειο Ηπειρο ή τα νησιά του Αιγαίου.

Αθάνατος συσχετισμός, για να μην προχωρήσωμε σε άλλον χαρακτηρισμό. Η τότε Έλληνική Κυβέρνησι, χωρίς να παραιτηται από τα έθνικά της δικαιώματα στην Βόρειο Ηπειρο, αναγκάσθηκε να υποκύψη στον έκθιασμό και «με όδύνην να άποχωρισθώ τμημάτων Έλληνικών και πληθυσμών, από χυλιεπριδών Έλληνικού πολιτισμού και συνειδήσεως».

Και προτίμησε τα έπίσης έθνικά της δικαιώματα στον χώρο του Αιγαίου. Γιατί, ο χώρος αυτός αξιολογήθηκε και τότε και παραμένει και σήμερα θασικώτατο έρεισμα της έθνικής μας ασφαλείας.

ώφελειά των έλευθέρων Έθνών. Άλλως, διακινδυνεύεται μία κατάστασις άσταθής, δυναμένη να διακυβεύη την ειρήνην των Βαλκανίων, ίσως και την γενικήν τοιαύτην.

Κατά ταῦτα, λόγω ιστορικοί και έθνολογικοί, ή άρχή περί αὐτοδιαθέσεως των λαών και λόγω ήθικής τάξεως, λόγω γεωοικονομικοί και το δικαίωμα της ασφαλείας και της νομίμου άμύνης του Κράτους, έπιπροσθέτως τίτλοι Διεθνούς κύρους, άναγνωρίζοντες και νομιμοποιούντες το έν προκειμένω δικαίόν μας, πάντα ταῦτα γεννούν εις ήμας το δικαίωμα, άμα και την υποχρέωσιν, να έχωμε πάντοτε έστραμμένας τας σκέψεις μας προς την έκπλήρωσιν του πανελληνίου αίτήματος: να ένωθώ ή Βόρειος Ηπειρος μετά της Ελλάδος.

Έξ άλλου, ή προνομίους και τιμητική θέσις που ή μοίρα έταξεν εις την Πατρίδα μας έναντι του κόσμου όλου, ως και ή ιερά θυσία εκείνων, που έπεσαν ως φρουροί της Έλληνικής άκεραιότητος και έν ταῦτῳ θεματοφύλακες των πανανθρωπίνων πολιτιστικών αξιών, μάς δίδουν το δικαίωμα να απαιτούμεν από τους Μεγάλους, συνεχώς και μέχρι πραγματοποιήσεώς της, την άπόδοσιν εις την Ελλάδα της Βορείου Ηπείρου, έν όνόματι του πολυτίμου Έλληνικού αίματος, που ή μοίρα φαίνεται ότι το έχει προορίσει να ποτίξη έκάστοτε και να ανανεώνη εις θαλερότητα το δένδρον της Έλευθερίας και της Δικαιοσύνης.

IV. ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ.

Διά των ήδη προεκτεθέντων, έπεδιώχθη μία ενημέρωσις επί του έν γένει Βορειοηπειρωτικού ζητήματος, από της δημιουργίας του μέχρι των ήμερών μας, άνακεφαλαιουμένη συνοπτικώς ως κατωτέρω:

1.— Δημιουργία του Βορειοηπειρωτικού ζητήματος.

Ανατρέχοντες εις την προϊστορίαν και τας άρχάς της ιστορικής περιόδου, άνευρίσκωμε κοινάς φυλετικές ρίζας του Έλληνικού και Άλβανικού Λαού.

Διάφοροι παράγοντες συντέλεσαν εις την μετέπειτα πολιτιστικήν ανάπτυξιν έκαστερου των λαών αυτών. Πάντως, χωρίς τούτο να άποτελή οίανδήποτε αίχμην, ή σφραγίδα του Έλληνικού Πολιτισμού έχει χαραξεί όλος τας μεγάλας ιστορικές περιόδους, από της αρχαιότητος μέχρι και των Βυζαντινών χρόνων και μετέπειτα. Κατά τους αιώνας, καθ' ους εις τον Βαλκανικόν χώρον έκυριάρχει ή Οθωμανική Αυτοκρατορία, ή μοίρα του Άλβανικού λαού είχε, κατά τινά τρόπον, κοινά τινά στοιχεία.

Η έντονος έθνική συνειδήσις των Έλλήνων κατέστησεν εις αὐ-

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 8)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ Κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΣΤΗΝ ΣΟΒ. ΕΝΩΣΙ

Ο Πατριάρχης της Γεωργίας ΔΑΥΪΔ με τον Αρχιεπίσκοπο ΣΕΡΑΦΕΙΜ, κατά την έπίσκεψιν του προκαθημένου της Έλληνικής Εκκλησίας στην Τιφλίδα.

Ο Μητροπολίτης Κιέβου ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ μετά την Λειτουργία έξω από το Ναό, με τον Αρχιεπίσκοπο και την αντιπροσωπεία της Έλληνικής Εκκλησίας.

ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ

ΓΙΑ 100 ΜΕΤΡΑ...

ΑΠΟ πρόσφατες δημοσιογραφικές πληροφορίες, μαθαίνωμε ότι επτά Έλληνες κυνηγοί, που είχαν εισέλθει από λάθος στο άλβανικό έδαφος σε βάθος 100 μέτρων, βρέθηκαν άντιμέτωποι με άλβανική περίπολο, που έπεχείρησε να τους περικυκλώσῃ. Με παρέμβαση αντίστοιχης έλληνικής περίπολου, οι Έλληνες κυνηγοί κατόρθωσαν να γυρίσουν πίσω και παραέμφθηκαν στο Τριμελές Πλημμελειοδικέιον Καστοριάς, με την κατηγορίαν ότι «έθεσαν σε κίνδυνον τις έλληνοαλβανικές σχέσεις».

Το περιστατικό αυτό, μάς δημιουργεί μερικές σκέψεις, για την ευπάθεια των σχέσεων αυτών, που μπορούν να τεθούν σε κίνδυνον από ένα λάθος κυνηγών, παρασυρμένων από το θήραμα λίγα μέτρα πιο πέρα από τα σύνορα.

Βέβαια, σε ό,τι άφορά τα σύνορα των κρατών, διεθνείς νόμοι κατοχυρώνουν το άπαράβατον. Και αυτό μέν άποτελεί το τυπικό μέρος της ύποθέσεως. Από ουσιαστικής πλευράς όμως, υπεισέρχονται πολλοί παράγοντες, όπως είναι οι περιπτώσιακές συνθήκες και οι διαθέσεις εκείνων που έχουν ταχθῇ φρουροί των συνόρων και που άπηχούν τις διαθέσεις εκείνων που τούς έχουν τάξει.

Σε μία εποχή, που συνάπτονται έμπορικές συμφωνίες και δίνονται διαβεβαιώσεις για προθέσεις βελτιώσεως των σχέσεων των δύο χωρών σε όλους τους τομείς, φυσικό είναι να περιμένῃ κανείς όλες οι μι-

ΤΟ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Του Συνεργάτου μας κ. ΗΛΙΑ ΚΩΝΣΤΑ

Η'

β) Ός έχει σήμερα ή μεθορία προς Άλβανίαν, έπιτρέπει θα θέαν διείσδυσιν της τελευταίας εις το πλευρόν του κορμού της Βορείου Ελλάδος και δημιουργεί οῦτω εύχερείας πλεuroκοπήσεως ολοκλήρου της Δυτικής Μακεδονίας και της Θεσσαλίας, δια των διανοιγόμενων διαβάσεων Πισοδρίου και Μετόδου.

Την τελευταίαν διάβασιν άπτεπειράθησαν να έκδιόσουν οι Ι-ταλοί κατά το 1940 και, άν δεν έμεσολάβει ή Έλληνική άνδρεία και αὐτοθυσία επί της Πίνδου, θα διεκυδεύετο ή τύχη της Ελλάδος από των πρώτων ήμερών του πολέμου. Η ζήτημένη διευθέτησις, μετατοπίζουσα τά σύνορα Βορειοδυτικώς, παρέχει μίαν εύρύτεραν κάλυψιν των δύο τούτων μεγάλης αξίας διαβάσεων.

γ) Ός έχει σήμερα ή μεθορία, παρουσιάζει, λόγω της ελλείψεως συγκοινωνιακών δυνατοτήτων, δύο ένδεχόμενα θέατρα έπιχειρήσεων κεχωρισμένα: Το έν της Ηπείρου και το έτερον της Δυτικής Μακεδονίας, μη συνδεόμενα δι' έγκαρσίων συγκοινωνιών και συνεπώς έχοντα ανάγκην αὐτοτελών δυνάμεων έκαστον. Προκύπτει οῦτω κατάστασις άντιοικονομική και παρεμποδίζουσα ζωηράς εύκαμψίας έλιγμών επί της μεθορίου αυτών.

Τούναντιον, διαρρυθμιζόμενης κατά τ' άνωτέρω της μεθορίου, ή νέα παραμεθορία περιόχῃ της Βορείου Ηπείρου θα έξυπηρετήται υπό της έγκαρσίας όδου Άγιοι Σαράντα — Λεσκοβίκιον — Κορυτσά — Φλώρινα, ήτις θα καθιστά πλέον όλόκληρον την περιοχὴν ταύτην ένιατον θέατρον ένδεχομένων άμυντικών έπιχειρήσεων, με βάσεις άνεφοδιασμού, άφ' ενός μεν εις Άγίους Σαράντα και Πρέβεζαν, άφ' έτέρου δέ εις Φλώριναν ή Καστοριάν.

δ) Διά της προσθήκης της Βορείου Ηπείρου εις την Ελλάδα, αύξάνεται ο πληθυσμός της, δημογραφικώς μεν κατά 200.000 περίπου, στρατιωτικώς δέ δια μίας Μεραρχίας, ή οποία, λόγω της εύψυχίας και του όρεισιδίου των κατοίκων της, δύναται να άποτελέσῃ μίαν αξιόλογον Στρατιωτικήν Μονάδα δια την προστασίαν της άκρικής ταύτης περιοχής.

Έλος, καθίσταται οῦτω ή Ελλάδα, ή πάντοτε πιστή σύμμαχος των ελευθέρων Έθνών, ο άκοίμητος φρουρός του έτέρου σκέλους του μεγάλης στρατηγικής σημασίας Στενού του Ότράντο.

Κατ' αυτόν τόν τρόπον, τίθενται σταθεραί βάσεις δια την πολιτικήν διαμόρφωσιν της Άλβανίας, έπ' ώφέλειά της ίδιας και έπ'

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ
ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ο πιστός λαός της «Αγίας Ρωσίας» γεμίζει ασφυκτικά τις εκκλησίες. Ίκεσία και πίστι.

Πλήθος Ρώσων πιστών παρακολουθεί με κατόνυξη την πανηγυρική Θεία Λειτουργία στον καθεδρικό ναό της Μόσχας.

Ο κ. Σεραφείμ και τα μέλη της αντιπροσωπείας της Εκκλησίας της Ελλάδος μέσα στον περίβολο του Κρεμλίνου.

ΦΙΛΟΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Ο Ένβερ Χότζα αντιμετώπιζε το δίλημμα να στραφεί προς τη Μόσχα ή να μείνει πιστός στο Πεκίνο.

Προμήνυμα αλλαγής στην κορυφή της εξουσίας, και ίσως φιλοσοβιετική στροφή, αποτελούν οι εκκαθαρίσεις στελεχών

ΜΕ ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ

που συνεχίζονται σε εύρεια κλίμακα στην Αλβανία.

Τούτο υποστηρίζουν δυτικές διπλωματικές πηγές στο Βελιγράδι, τονίζοντας ότι μεταξύ των θυμάτων των εκκαθαρίσεων περιλαμβάνονται ηγετικά στελέχη του Κ.Κ., υπουργοί και ανώτατοι αξιωματικοί του στρατού.

Οι ίδιες πηγές υπογραμμίζουν ότι τόσο ο δόξης γενικός γραμματέας του αλβανικού Κ.Κ. Ένβερ Χότζα, όσο και ο δόξης πρωθυπουργός Μεχμέτ Σέχου, είναι άσθθενείς και δεν έγινε γνωστό ακόμη ποιος θα τους αντικαταστήσει.

Η τελευταία εύρεια εκκαθαρίσεις, που άρχισε πριν από δύο χρόνια με την απαλλαγή από τα καθήκοντά του του υπουργού Άμυνας κ. Μπαλούκου, ε-

χε σαν θύματα, στην κορυφή, τρία μέλη του «Πολιτμπυρό» και έξι υπουργούς.

Μέχρι τώρα, πάνω από 10.000 άτομα έχουν εκδιωχθεί από αξιώματα και θέσεις και η έκτασις της εκκαθαρίσεως ίσως

να υπερβεί εκείνη του 1966 και του 1967, κατά τις οποίες περισσότεροι από 15.000 δημόσιοι λειτουργοί απηλλάγησαν από τα καθήκοντά τους.

Κατά τις πηγές, ίσως να πρόκειται για αντίδραση σε οικονομικές αποτυχίες, φιλοσοβιετική συμπάθεια ή και τα δύο. Έπί πλέον — λένε οι πηγές — η εκκαθαρίσις κατωτέρων δημοσίων υπαλλήλων, αλλά και ηγετικών στελεχών του κόμματος, ίσως να είναι το προμήνυμα διαδοχής στην κορυφή.

Η ΕΤΗΣΙΑ ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΟΜΟΓΕΝΩΝ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣΈπιβλητική ή συμμετοχή
των Ήπειρωτικών Σωματείων

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.—

Στις 16 Μαΐου, τα ήπειρωτικά σωματεία της Ν. Υόρκης «Αναγέννησις», «Σουλιώτισσαι», «Πύρρος», «Θυγατέρες της Ήπειρου» και «Ήπειρωτική Νεολαία», πήραν μέρος στην ετήσια εθνική παρέλασι για τα 155 χρόνια της Έλληνικής Επανάστασης.

Το ήπειρωτικό άρμα, στολισμένο με εξαιρετική επιτυχία και πλαισιωμένο από Ήπειρωτοπούλες, είχε πολλά συνθήματα για την μαρτυρική Βόρειο Ήπειρο. Στη μέση είχε την καμπάνα της ελευθερίας, σαν σύμβολο για τον έορτασμό των 200 ετών από την Αμερικανική Ανεξαρτησία.

Πα' όλη τη βαριά συννεφιά και την απειλή βροχής, παρέβησαν σ' αυτήν την μεγαλειώδη κινητοποίηση πάνω από 50 χιλιάδες πατριώτες.

Οι «Γαίμς της Νέας Υόρκης» έγραψαν την άλλη μέρα: «Η παρέλασι των Έλλήνων εφέτος ήταν η πλέον ογκώδης παρέλασι, που έκαναν οι Έλληνες ως τώρα». Στη μεγάλη επιτυχία της παρέλασεως συνετέλεσε κατά πολύ η παρουσία ως Τελετάρχου του μεγάλου Έλληνα ήθοιου της σκηνής και της τηλεοράσεως κ. Τέλη Σαβάλα, του γνωστού σ' όλον τον κόσμο Κότζακ. Αρχηγός της παρέλασεως ήταν ο ήπειρωτικός καταγωγής λοχαγός της Αστυνομίας κ. Π. Φίλιος.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ
ΚΑΤΑΠΙΕΖΟΜΕΝΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Έπιστολή του Βουλευτού Θεσπρωτίας κ. Άθανασίου προς την ΕΦΕΕ

Η Φοιτητική Όργανωσις ΕΦΕΕ προέβη σε έκδηλο συμπάθεια προς τον καταπιεζόμενο Παλαιστινιακό λαό.

Ο βουλευτής Θεσπρωτίας κ. Άθανασίου, απαντώντας σε σχετική πρόσκληση, έστειλε την πιο κάτω έπιστολή:

«Προς
Την ΕΦΕΕ

Ένταυθα
Έκτιμώ, κύριε, την πρωτοβουλία Σας για συμπράτασι στο Λαό της Παλαιστίνης και Σας συχαίρω. Θά ήθελα όμως, σαν Έλληνα και σαν Ήπειρωτή, να Σας υπενθυμίσω και ένα άλλο δράμα που παίζεται επί έτη εις βάρος ομιαμών α-

δελφών μας εις την Βόρειον Ήπειρον, όπου τελευταία η Αλβανική Κυβέρνησις τους υποχρεώνει να αλλάξουν ονόματα και επίθετα. Αυτό σημαίνει ολοκληρωσί του αφελληνισμού, διότι πλέον δεν θα καθίσταται δυνατή η διάκρισι Έλλήνων Χριστιανών και Αλβανών Μουσουλμάνων.

Δεν νομίζετε ότι και επί του θέματος αυτού θα έπρεπε να ενδιαφερθήτε και να αναλάβετε μια κάποια πρωτοβουλία.

Εις την διάθεσί Σας
Με συμπάθεια και αγάπη
και πολλές έλπίδες.

Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥΣ

Δαναΐδες είναι πηγές του ύγρου στοιχείου.

Η Ύπερμνηστρια εκπροσωπεί τις νύμφες που γεννιούνται από το νερό του ούρανου, της βροχής δέ είναι Δρυάδες ή νύμφες των δασών, Ναϊάδες ή νύμφες των χειρσών πηγών, Νηρηίδες ή πηγές της θάλασσας.

Η Αμμωνία είναι νύμφη των πηγών νερών και συνοδός της Άρτεμις, σεληνιακής θεότητας, που συνοδεύεται από την Ιερή έλαφο, το ύγρο στοιχείο που προσπαθεί να ξεουδετερώσει το γλυκό φως της Σελήνης. Τότε όμως προβάλλει ο Σάτυρος, δηλ. ο χειμωνιάτικος βοριάς, ο κρύος και δαιμονισμένος καιρός, που καταστρέφει τα πάντα.

Με την εμφάνισι όμως του Ποσειδώνα του θεού του ύγρου στοιχείου, που ενώνεται με την Αμμωνία, όλα αλλάζουν και εμφανίζεται η τρέχουσα ώραία πηγή.

Σύμφωνα με την παράδοσι, τον Δαναό τον παρουσιάζουν με Λύκο που είναι Τοτεμικό υπόλειμμα του λαού του Άργους, και σημαίνει τον ύγρο καιρό, που υπό μορφή βροχής κατεβαίνει από τα βουνά για να δώξη τον έπι κεφαλής της αγέλης Ταύρο, δηλ. τον Γελάνωρα, που είναι η Ήφρασία.

Δηλαδή, ο Λύκος είναι οι βροχοπτώσεις ή άρχη του χειμώνα, ενώ ο Ταύρος ή άνοιξις, ή έποχη της έρχομένης Ήφρασίας.

Οι Δαναΐδες, τα άφθονα νερά που κατεβαίνουν προς τη θάλασσα και τις οποίες θέλουν να παντρευτούν τα

παιδιά του Αιγύπτου για να τις καταργήσουν.

Έτσι βλέπουμε ότι η άφιξις του Δαναού στο Άργος σημαίνει την επικράτησι του ύγρου στοιχείου, ενώ ο θάνατος των παιδιών του Αιγύπτου επικράτησι της Ήφρασίας, πλην όμως τα κεφάλια των έμειναν στα θαλάσσια της λίμνης Λέρνας, που υπόγεια σχηματίζει την λίμνη Άλκυονία.

Απ' όλα αυτά που αναφέραμε, βλέπουμε πως η ύγρη φύσι είναι η άρχική πηγή που προέρχονται όλα τα όντα της γης, απ' αυτή δέ έγιναν ο άέρας, ή φωτιά (πύρ) και ή γή.

Ο Θαλής ο Μιλήσιος, θεωρεί πως το νερό υπήρξε η άρχική πηγή από την οποία προήλθαν όλα τα όντα της γης.

Οι Αιγύπτιοι Ιερείς αναφέρουν πως η «ύγροποιός άρχη και δύναμις είναι αιτία γενέσεως σπέρματος ουσίας», και ότι η παραγωγική σπερματική ιδιότητα του θεού Όσιρι (Νείλου) σαν πρώτη ύλη, είχε την ύγρη ουσία, ή οποία ανεμύχθη με την φύσι που δημιουργήσε τα διάφορα γής.

Οι άρχαιο Έλληνες πίστευαν πως η φύσι μας μιλάει γλώσσα ποικιλόμορφη και πάντα νέα, άλλοτε καταστροφική και άλλοτε φωτεινή και ήσυχη, γι' αυτό και την θεοποίησαν. Παντού έβλεπαν τους Θεούς υπό την μορφή των τεσσάρων (4) βασικών στοιχείων της φύσεως, που ανάλογα φέρνουν καλωσύνη και ευτυχία στους ανθρώπους ή προκαλούν καταστροφική μανία.

ΤΟ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1)

τους ανάγκην την εξέγερσιν κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και την, έστω και περιορισμένην κρατικήν άποκατάστασιν από των άρχών του 19ου αιώνος.

Αί άνησυχία αύται του Έλληνικού λαού έκτοτε δέν έπαυσαν από του να έκδηλούνται, με σταθερόν στόχον την διεύρυνσιν των όρίων της έπικρατείας και την άπελευθέρωσιν των ελπίσιν υποδούλων αδελφών.

Χαρακτηριστικόν έν προκειμένω σταθμόν αποτελούν οι Βαλκανικοί πόλεμοι (1912—1913), καθ' ους οι νικηφόροι άνάγες του Έλληνικού Στρατού ενέταξαν εις τόν Έλληνικόν Κράτος την Μακεδονίαν και την Ήπειρον. Ειδικώτερον εις ό,τι άφορά την Ήπειρον, εξέδηλώθη τότε ή έντονος παρέμβασις Μεγάλων Δυνάμεων και συγκεκριμένως της Αυστροουγγαρίας και της Ιταλίας.

Αί Δυνάμεις αύται συνετέλεσαν άποφασιστικά εις την σύστασιν, διά πρώτην φοράν, του Αλβανικού Κράτους.

Η κάθε μία από αύτάς, με την ύστεροδουλίαν να διεισδύη από άπόψεως έπιρροής εις τόν Βαλκανικόν χώρον διά του νεοσυστάτου Αλβανικού Κράτους, έπείδιωσαν και έπέτυχαν να διευρύνουν τόν έδαφικόν χώρον της Ήπειρου.

Χαρακτηριστικά είναι όσα έλεπε σχετικώς ό τότε Υπουργός των Έξωτερικών της Ιταλίας Σάν Τζουλιάνο, εις τόν έν Ρώμη Έλληνα έπιτετραμμένον Κακλαμάνο: «Αναγνωρίζω ότι το Άργυρόκαστρον και ή Κορυτσά είναι Έλληνικά. Τα δικαιώματα έμεις, ενός μικρού λαού, όπως είναι ή Ελλάς, δέν είναι δυνατόν να υπερισχύουν των συμφερόντων μιας Μεγάλης Δυνάμεως, όπως ή Ιταλία».

Έτσι, απέκοψαν αι Έλληνικαί δόρειαι Ήπειρωτικάι περιοχαί (Άργυρόκαστρον, Κορυτσά κλπ.), αι όποιαι κατά τρόπον αυθαίρετον και άδικον έπεδικάσθησαν εις τόν Αλβανικόν Κράτος.

Αί Ήπειρωτικάι αύται περιοχαί επεκράτησαν να ονομάζονται Βόρειος Ήπειρος και ούτω έδημιουργήθη έκτοτε τόν Βορειοηπειρωτικόν ζήτημα.

Η έπίσημος Ελλάς τότε ήναγκάσθη να υποκύψη εις τόν έδαισμόν των Μεγάλων, οι όποιοι την υπεχρέωσαν να άποσυρθή από την Βόρειον Ήπειρον, με την άπειλήν ότι, έν έναντίαν περίπτωσηί, δέν θα της άπεδίδοντο αι νήσοι του Αιγαίου. «Αν ή Ελλάς είχε τελείως ήττηθή εις τόν πόλεμον — γράφει ο Άργυλος συνταγματάρχης Μάρρεϋ — δέν θα της επεδόλλαντο σπληνότεροι όροι».

Και ή μέν Ελλάς, πειθαρχούσα εις άδίκους διεθνείς άποφάσεις, ήναγκάσθη να άποσυρθή τα στρατεύματά της από την Βόρειον Ήπειρον. Ο πληθυσμός όμως της Έλληνικής αυτής περιοχής άπήντησεν εις την Ευρωπαϊκήν πίεσιν διά της έπαναστάσεως και άπεφάσισε να υπερασπίσθ με τα όπλα τα δικαιά του, κατά τόν χαρακτηρισμόν του Ιταλού Μαγκρίνι.

Συνεστήθη Τοπική Κυβέρνησις εις τόν Άργυρόκαστρον, ή όποια άνεκήρυξε την Αύτονομίαν της Βόρειου Ήπειρου (17 Φεβρουαρίου 1914). Καί άπεύσθη εις έναν άγώνα κώραίον μεταξύ των άραιστέρων, όπως τόν άπεκάλεσεν ο Κ. Βέλλεϋ.

Με τόν άγώνα έκείνον, έδημιουργήθη έν Βορείω Ήπείρω μιμος πραγματική Έλληνική κατάσταση, ή όποια άνεγνωρίσθη υπό της όρισθείσης Διεθνούς Έπιτροπής Έλέγχου. Οι πληρέσοι της Έπιτροπής αυτής έκάλεσαν εις την Κέρκυραν τους αντιπροσώπους της Κυβερνήσεως της Αύτονομου Ήπειρου, να διαπραγματευθούν ένα ειδικόν καθεστώς διά τας περιφέρειας της Βόρειου Ήπειρου (Άργυρόκαστρον, Κορυτσά κλπ.).

Ός έπιστάγασμα των διαπραγματεύσεων αύτών υπήρξεν ή ύπογραφη συμφώνου, γνωστού ως Πρωτοκόλλου της Κερκύρας (17 Μαΐου 1914).

Κατά τόν Πρωτοκόλλον τούτο, τόν όποιον ένέγκτο άποδεχθή και υπεγράφη υπό των αντιπροσώπων της Διεθνούς Έπιτροπής Έλέγχου, της Κυβερνήσεως της Αύτονομου Ήπειρου και της Αλβανικής Κυβερνήσεως, άνεγνωρίσθη σαφώς ή Έλληνική έννοια τού Βορειοηπειρωτικού πληθυσμού, τόν δικαίωμα των να συγχέωνται με τους Αλβανούς έντός του Αλβανικού κράτους, καθώς και ή έπιθυμία των να ζήσουν την ζωήν της εθνικής συνειδήσεως, της Έλληνικής γλώσσης και τού Έλληνικού πολιτισμού, έν γένει.

2. Έξέλιξις του Βορειοηπειρωτικού ζήτηματος.

Από της δημιουργίας του Βορειοηπειρωτικού ζήτηματος μέχρι τών ημερών μας, έπέρασαν από διάφορα στάδια, ύφιστάμενα έκάστοτε άμεσον την έπίδρασιν των έκάστοτε διεθνών συνθηκών και υποκειμένων εις τας έκάστοτε σκοπιμότητας των Μεγάλων Δυνάμεων.

Ούτω, έν όψει της έν Αλβανία άναρχίας και τού Πρώτου Παγκοσμίου πολέμου, αι Σύμμαχοι Δυνάμεις, συμπεριλαμβανομένης της Ιταλίας, ή όποια πρό όλίγων μηνών είχεν επιδόσει την έποψίν της να έκδισσθή ή Ελλάς, να άποσυρθή από την Βόρειον Ήπειρον, αι Σύμμαχοι Δυνάμεις έκάλεσαν την Έλληνικήν Κυβέρνησιν να άνακαταλάβη την Βόρειον Ήπειρον (Σεπτέμβριος 1914).

Ο Έλευθέριος Βενιζέλος, όμιλών σχετικώς εις την Βουλαν (15-12-1914), έκαρακτήρισε την πρόσκλησιν αυτήν ως «ήν έν σημαντέραν διεθνή άναγνωρίσιν τού ίδιαιτέρου ένδιαφέροντος, όποιον έχει και δικαιούται να έχη ή Ελλάς διά τους άμεσους πληθυσμούς της περιφέρειας ταύτης».

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)